

Evankeliumin asialla

Krasnojarsk 09.11.2023

Ville Melasen lähettikirje 8/2023 11.12.2023

Autolla rajan yli

Lähdin marraskuun 2. päivä Pasi Hujasen kyydillä Venäjälle. Haimme Kouvolasta lisää tuliaisia inkeriläisten vanhainkotien asukkaille erältä paluumuuttajalta ennestään jo melko täyteen autoon. Rajalla meni yli kaksi tuntia, mutta kaikki sujui kuitenkin hyvin. Käväisimme myöhään illalla Viipurissa tapaamassa seurakunnan kirkkoherra Vladimiria. Tuo ajankohta oli Venäjällä juhla-aikaa enkä saanut Pietarista vakiopaikasta yösijaa, joten matkustin Pasiin kyydillä Tuutarin kirkolle. Nukkumaan pääsin jo kolmen jälkeen yöllä ja siinä yhdeksän maissa koitti aamuherätys makoisien unien jälkeen. Kiirehdin Pietariin hoitamaan asioita. Kaupunkiin pääsin näppärästi paikallisjunalla. En ollut aikaisemmin tajunnut aseman olevan lähellä kirkkoa, vaikka takavuosina kävin usein pitämässä jumalanpalveluksen Tuutarin kirkossa – silloin tosin liikuin omalla autollani. Seuraavaksi yöksi sain majapaikan Pietarista ja ehdin kiertää kaikki tarvittavat konttorit ja kojut rahanvaihtoineen ja muine asioineen. Seuraavan päivän iltana suuntana oli Novosibirsk.

Anteeksiantamuksen sunnuntai Novosibirskissa

Saavuini aikaisin sunnuntaiaamuna 5. marraskuuta Novosibirskin lentokentälle. Tällä kertaa en mielestäni nukkunut lennon aikana ollenkaan. Saavuttuani kirkolle ehdin nukkua pari tuntia ennen kuin heräsin valmistautumaan jumalanpalvelukseen. Olin saarnannut Novosibirskissa monta kertaa ennen tuota sunnuntaita, mutten ollut koskaan aikaisemmin toimittanut siellä liturgiaa. Vaikka liturgian pitäisi olla kaikissa seurakunnissa sama, silti pieniä eroja on niiden välillä joidenkin osien toteuttamisessa. Liturgian toimittamisessa minua auttoi kesäteologiksi tullut ja katekeetaksi siunattu Filipp, joka avioitui alkusyksystä Novosibirskissa Olga-nimisen seurakuntalaisen kanssa. Hän jatkaa opintojaan Kelton teologisessa instituutissa etänä. Joihinkin sessioihin hänen on mentävä muutaman kerran vuodessa Kelttoon, mutta hän on asettunut asumaan nyt Novosibirskiin. Saarnasin ja toimitin suurimman osan liturgiasta. Messun toimittaminen sujui hyvin pienestä väsymyksestä huolimatta. Venäjällä saa harvoin palautetta saarnoista. Eräs seurakuntalainen Krasnojarskissa kiittää kirkosta lähtiessään. Moni ei sano mitään. Suomessa saa toisinaan palautetta saarnoista ja muista puheista. Mikäli palaute on myönteistä, sitä ei yleensä yksilöidä, mutta moitteista tulee yleensä tarkempaa osviittaa. Novosibirskissa sain tällä kertaa myönteistä ja hieman analyttistäkin palautetta.

Tuo sunnuntai oli anteeksiantamuksen sunnuntai, jonka aiheena on ”Antakaa toisillenne anteeksi”. Saarna oli kuulema hyvin ajankohtainen ja ilmeisen tärkeä seurakunnalle. En osaa sanoa siitä sen enempää, mutta olin hyvin iloinen tästä erityisesti tänä aikana, jolloin meidän suomalaisten pastorien ja lähetystyöntekijöiden läsnäolon merkitystä Venäjällä kyseenalaistetaan ja jopa moititaan täällä Suomessa. Minulla ainakin on Venäjällä paljon rauhaa rakastavia ja rukoilevia ystäviä. Lähetyskäskykään ei ole muuttunut miksikään. Joskus tuntuu, että joillekin kristityille Kristuksen sana ei tässä asiassa tänä päivänä merkitse mitään. Niin kauan kuin voidaan mennä, on hyvä mennä, jos se muutoin on mahdollista.

Samalla, kun on kyseenalaistettu lähetystyön tekeminen Venäjällä, en ole kuullut sen torjumista Israelissa, jossa myös soditaan. Varmaan me kaikki ostamme kiinalaisia tuotteita, koska niitä on niin paljon ja niiden hintataso on kukkarollemme sopivampaa kuin monien kotimaisten tuotteiden. Kiinassa käytetään sumeilematta hyödyksi lapsityövoimaa ja poljetaan eri kansanryhmien oikeuksia. Arabien kanssa tehdään asekauppoja, vaikka tasa-arvo on siellä lastenkengissä. Lähetystyötä pitää tehdä kaikkialla siellä, missä se on mahdollista. Kaikkialta löytyy syntisiä ihmisiä ja epäkohtia. Myös meillä Suomessa tapahtuu kaikenlaisia ikäviä asioita. Farisealaisuus nostaa päätään. Varokaamme sitä!

Novosibirskista Krasnojarskiin

Viihdyin Novosibirskissa pari päivää ennen kuin jatkoin matkaani Krasnojarskiin. Matkustin sinne tällä kertaa junalla. Mietin ennen junaan menoa, että minkälaisia keskusteluja tällä kertaa syntyy kanssamatkustajien kanssa. Kysytäänkö minulta kovasti poliittisia kysymyksiä vai ovatko kanssamatkustajat kenties hiljaa? Koskaan ei voi tietää etukäteen, kenen kanssa matkustat. Meitä oli neljä miestä samassa hytissä ja keskustelua syntyi hyvässä hengessä hyvin paljon. Yksi miehistä kysyi minulta ortodoksisuuden, roomalais-katolilaisuuden ja luterilaisuuden eroa. Vastasin tähän lyhyesti, että luterilaisina uskomme pelastuvamme yksin armosta, mutta ortodokseilta ja roomalais-katolilaisilta vaaditaan myös hyviä tekoja pelastukseen. Heille armo yksin ei riitä eikä yksin se, mitä Kristus on tehnyt meidän puolestamme. Tämä mies lausui venäläisen sananlaskun, joka oli minulle täysin tuntematon. Sananlasku ei jäänyt mieleeni, mutta sen keskeinen ajatus oli se, että kelvottomastikin elämänsä elänyt ihminen pääsee taivaaseen, jos saa syntinsä anteeksi ja hyvin elänyt ihminen, joka on teeskennellyt uskovaisuuttaan, joutuu kadotukseen. Juuri näin se on.

Ristinryöväri ei voinut vedota erinomaisesti elettyyn elämään, vaan armo Kristuksessa riitti hänelle. Oli varsin mielenkiintoista, että tällainen ajatus löytyy myös venäläisestä kulttuurista, jolle ortodoksisuudella on merkittävämpi rooli kuin luterilaisuudella. Mukavalla junamatkalla sattui erikoinen tilanne, kun edellämme kulkenutta tavarajunaa jouduttiin siirtämään jarruvian vuoksi. Tätä toimenpidettä varten tilattua veturia jouduttiin odottamaan niin kauan, että juna myöhästyi Krasnojarskista 2,5 tuntia. En ole koskaan aikaisemmin myöhästynyt junamatkalla päämäärästä Venäjällä, jossa junat kulkevat sääntillisesti aikataulujen mukaan. Erikoistilanteita voi kuitenkin tapahtua. Minun suunnitelmiani Krasnojarskissa junan myöhästymisen ei onneksi sotkenut.

Jatkoa passiepisodille

Olen kahdessa aikaisemmassa kirjeessäni kertonut passin anomisesta ja sen vastaanottamisesta. Tällä kyseisellä matkalla minun oli tarkoitus vaihtaa oleskelulupa toimimaan uuden passin kanssa. Oleskelulupa on oma itsenäinen asiakirja, joka muistuttaa jonkun verran vanhaa suomalaista sinistä passia. Ilman passiakin voi Venäjällä periaatteessa oleskella, mutta ilman passia ei pääse ulos maasta. Jotta oleskelulupa toimisi uuden passin kanssa, siihen pitää saada merkintä oleskeluluvasta. Leimassa lukee oleskeluluvan numero, joka yhdistää oleskeluluvan passiin ja näin rajan ylittäminen onnistuu. Luulin, että asian hoitaminen on vain pieni muodollisuus, kuten viisi vuotta aikaisemmin. Luuloni oli väärä. Kävin ensin toimistossa, jossa olin saanut leiman vielä toistaiseksi voimassa olevaan vanhaan passiini. Siellä sanottiin, että tuon leiman saa nykyisin toisessa paikassa. Sinne täytyy varata etukäteen aika puhelimitse. Muutaman yrittämisen jälkeen pääsin linjoja pitkin virkailijan puheille. Hän lupaili aikaa

seuraavalle viikolle. Olin suunnitellut lähteväni jo tuolla viikolla länteen. Pienen vääntämisen jälkeen sain ajan kyseistä viikkoa seuraavalle maanantaille. Tuolloin ajattelin vielä, että leiman saa passiin käden käänteessä – voihan se toisinaan olla niinkin. Sain samoihin aikoihin viestin eräältä toiselta lähetystyöntekijältä, jolla oli sama prosessi käynnissä. Hänelle sanottiin, että leiman saa kymmenen päivän kuluttua. Tässä tilanteessa minua alkoi kovasti mietityttämään. Mitä minun pitäisi tehdä? En voi nyt jäädä pitkäksi aikaa Krasnojarskiin, koska minulla on seuraavalla viikolla Suomessa tilaisuuksia.

Tuolloin minulla ei ollut mitään aavistusta siitä, että Suomen kaakkoisraja menisi kiinni seuraavalla viikolla. Mietin ja rukoilin, miten toimia. Lopulta päätin mennä maanantaiaamuna sanomaan toimistolle, etten ole vielä valmis tähän prosessiin. Pyytelin virkailijalta anteeksi. Hän sanoi: ”Ei haittaa. Varatkaa aika, kun olette valmis.” Lensin tuona samaisena maanantaina Pietariin, jossa yövyin Jaanin kirkossa. Siellä pidetään vironkielisiä jumalanpalveluksia. Aamulla matkustin pikkubussilla Helsinki-Vantaan lentokentälle. Rajamuodollisuudet sujuivat nopeasti. Ehdin Hyvinkään Luther-talolle pitämään tilaisuutta, vaikka matkalla jännitti, ehdinkö vai en. Lopulta ehdin hyvin.

Pari päivää myöhemmin toimitin erään 94-vuotiaan inkeriläismummon ruumiinsiunaamisen Lahdessa. Hän oli esittänyt asiasta vahvan toivomuksen. Kävin tätä Helenaa katsomassa hänen elämänsä viimeisinä aikoina. Hän sai aina ihmeellisesti voimaa Jumalan sanasta ja ehtoollisen sakramentista. Jo paljon aikaisemmin tuntui siltä, että viimeiset päivät ovat käsillä, mutta sitten hän ihmeellisesti elpyi. Tämä oli vahva todistus minulle ja läheisille siitä, kuinka tärkeitä kristityille armonvälineet ovat. Nyt 94 vuoden iässä hän sai siirtyä ajasta iankaikkisuuteen. Hienoa, että ehdin Suomeen näitä hautajaisia toimittamaan. Samaisena päivänä kaakkoisraja meni kiinni.

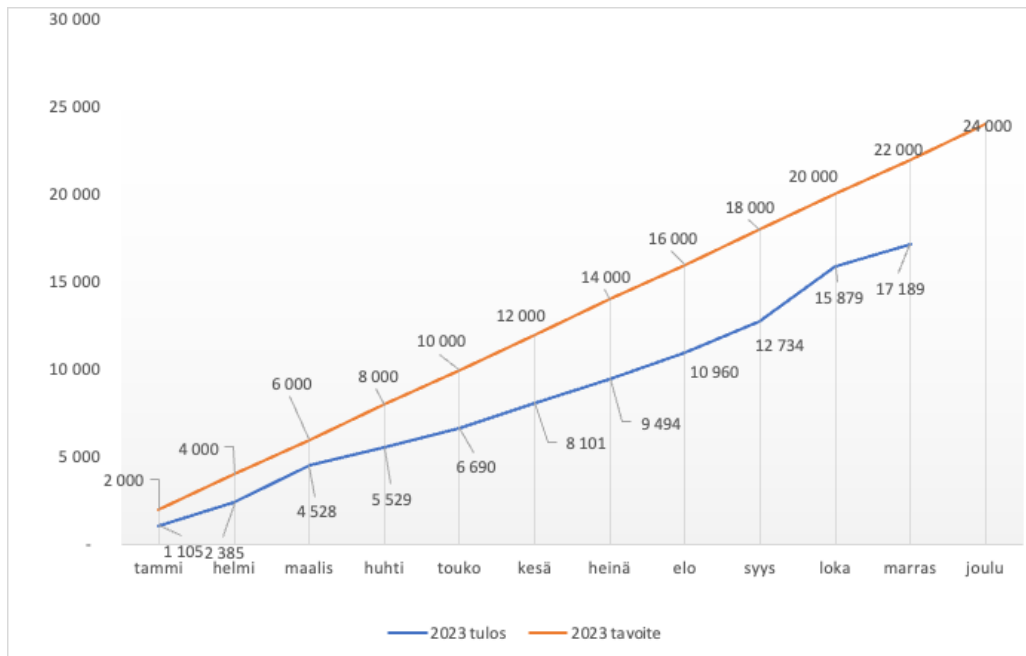
Milloin tulet meille taas saarnaamaan?

Krasnojarskissa ollessani tutut seurakuntalaiset kysyivät minulta, milloin tulen seuraavan kerran saarnaamaan. Tähän kysymykseen sisältyy paljon asioita. Ihmisillä on halu kuulla Jumalan sanaa. Sanan saarnaajaa, pastoria ja lähetystyöntekijää tarvitaan. Myös me suomalaiset Inkerin kirkon pastorit olemme työssä Venäjällä, koska meidät on kutsuttu palvelemaan. Tuo kutsu on edelleen voimassa. Emme harjoita minkäänlaista politiikkaa, vaan hoidamme oman alamme tehtäviä. Joskin sitä joutuu myös noita paperiasioita myös välillä hoitamaan. Me jatkamme työtä Inkerin kirkon parissa niin kauan kuin se on mahdollista. Siihen voivat vaikuttaa monet tekijät.

Tällä hetkellä Suomesta ei pääse suoraan Venäjälle, mutta Venäjälle kyllä pääsee muita reittejä pitkin. Jään vähän ennen joulua vuosilomalle, joka kestää useamman päivän yli vuodenvaihteen. Nyt haluan antaa aikaa omalle perheelleni. Kulunut vuosi on ollut hengellisesti rovastikunnassamme hyvä vuosi, vaikka se kuulostaa tänä aikana erikoiselta. Olen hyvin kiitollinen Jumalalle tästä vuodesta – kaikesta siitä, missä olen saanut olla mukana ja mitä olen saanut Siperian rovastikunnassa nähdä ja kokea. Vuoteen on Siperiassakin kuulunut myös koettelemuksia, mutta nekin ovat tarpeen. Jumala tietää meitä paremmin, miten asioiden täytyy mennä. Seuraavalle matkalle lähden siis ensi vuoden puolella, jos Jumala suo.

Talouskatsaus

Alla oleva taulukko osoittaa kannatusrenkaani tavoitesumman koko vuodelta ja kerätyn summan 11 kuukaudelta. Joulukuun aikana on siis vielä aikaa kiriä tavoitetta umpeen ja antaa joululahja lähetykselle. Tulevaisuudessa vapaaehtoisen kannatuksen merkitys kasvanee entisestään. Kiitos mukanaolosta, rukouksista ja taloudellisesta tuesta! Jumala teitä kaikkia ja yhteistä työtämme siunatkoon!

Sana

”Ja hän synnytti pojan, esikoisensa, ja kapaloi hänet ja pani hänet seimeen, koska heille ei ollut sijaa majatalossa.” (Luuk. 2:7)

Jouduin kohtaamaan viime Venäjän-matkallani tilanteen, ettei minulle ollut tilaa majatalossa. Kaikki paikat olivat menneet muille. Jumala järjesti kuitenkin toisen majapaikan. Vapahtaja syntyi varsin vaatimattomissa olosuhteissa. Koko maailman valtiaan täytyi syntyä poissa maailman loistosta ja suuren suosion sykkeestä. Hänen piti syntyä pienessä Beetlehemissä Jumalan sanan lupausten mukaan. Paimenien piti löytää Jeesus-lapsi seimestä annettujen ohjeiden mukaan. He saapuivat oikeaan paikkaan Jumalan sanan valossa. Joulukertoo meille Jumalan sanan lupausten toteutumisesta. Voimme luottaa Jumalan sanaan.

Kun luemme ja tutkimme Jumalan sanaa, Jeesus-lapselle löytyy tilaa meidän sydämistämme. Hän on saanut kerran kasteen kautta käydä sydämiimme asumaan. Antakaamme Vapahtajan asua siellä. Kristus ei tullut jouluyönä ihmisten keskuuteen kysyen heidän tahtoaan, vaan oman päätöksensä mukaan. Jumala lähetti ainosyntyisen Poikansa pelastamaan meitä syntisiä oman päätöksensä mukaan. Jumalan armoa on se, että meidät on kastettu ja olemme saaneet uskon lahjan. Jumalan armoa on myös se, kun pakana tulee kasteelle ja saa uskossa omistaa pelastuksen. Jumalan armoa on myös se, kun tuhlaajapoika palaa isän kotiin. Silloin kastettu palaa saamaansa kasteen armoon. Hän ei synny uudesti, vaan hänen elämänsä elpyy. Jumalan armo on meitä kohtaan suurempi kuin ymmärrämme.

Onko meidän sydämistämme tilaa Jeesus-lapselle? Tähän vaikuttaa paljolti se, kenen seurassa aikaamme vietämme ja kenen annamme itseämme opettaa. Jeesus-lapselle on sydämestämme tilaa, kun olemme Jumalan sanan oppilaita ja annamme Pyhän Hengen tehdä työtä meissä. Ota siis tänä jouluna Raamattu käteesi tai kuuntele avoimin mielin Jumalan sanan opetuksia. Paneutumalla jouluevankeliumiin, Jeesus-lapsi löytää tiensä sinun sydämeesi. Näin, kuten myös kristillisen seurakunnan ehtoollisen vietossa toteutuu Jumalan sana ja jouluevankeliumi Johanneksen mukaan: ”Ja Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme, ja me katselimme Hänen kirkkauttansa, senkaltaista kirkkautta, kuin ainokaisella Pojalla on Isältä; ja Hän oli täynnä armoa ja totuutta (Joh. 1:14).”

Rauhallista joulua ja Rauhanruhtinaan siunaamaa armon vuotta 2024!

Lähetysterveisin,

Ville

Esirukousaiheita:

Varjelusta matkoille

Viisautta tulevan vuoden tehtävien suunnitteluun

Piispa Ivan Laptevin terveys

Rauhaa maailman kansoille!

ville.melanen@sley.fi

<https://www.taivaallinenlahja.fi/susanna-ja-ville-melanen>

Haluaisitko olla mukana lähetystyössä? Jos haluat tukea Ville Melasen: työtä, voit laittaa haluamasi summan Sleyn lahjoitustilille IBAN: FI13 8000 1500 7791 95 BIC: DABAFIHH. Käytä henkilökohtaista viitenumeroasi, jolloin kannatus näkyy automaattisesti myös kotiseurakuntasi lähetyskannatuksena, tai kirjoita viestikenttään Ville Melasen rengas + oma kotiseurakuntasi. Säännöllisestä kuukausilahjoittamisesta saat tietoa täältä <https://www.taivaallinenlahja.fi/kuukausilahjoittaminen> tai Leea Gröhniltä, leea.grohn@sley.fi, puh. 044 767 5201

Viitenumero- ja osoiteasiat: anu.laine@sley.fi tai puh. 044 298 2601

Tukesi tekee mahdolliseksi evankeliumin viemisen niiden pariin, jotka eivät vielä tunne Kristusta.

Kiitos tuestasi! Jumala lahjasi siunatkoon.

Keräyslupa RA/2021/1127